

Arrest

nr. 307 994 van 10 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 maart 2024.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die de Nigeriaanse nationaliteit heeft, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt de commissaris-generaal evenmin

over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees als niet geloofwaardig werden beschouwd. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 293 856 van 6 september 2023.

In het kader van haar huidig verzoek vermeldt verzoekster dezelfde feiten als bij haar eerste verzoek om internationale bescherming, maar stelt dat haar vervolger – A., die haar naar Europa heeft gebracht en vervolgens dwong tot prostitutie – niet naar Nigeria werd gedeporteerd, zoals zij tijdens haar persoonlijk onderhoud had verklaard, maar dat zij in Italië verblijft. Ter staving van haar huidig verzoek legt zij twee foto's van A. neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) het gegeven dat zij naar aanleiding van haar huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aflegt en foto's neerlegt, die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, geenszins de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan opheffen. In tegendeel, de vaststelling dat zij correcties wenst aan te brengen (langer verblijf in Italië, andere verblijfplaats van A.) die weinig pertinent zijn met betrekking tot de eerdere weigeringsgronden en zonder enige aannemelijke verklaring over het waarom van deze omissie tijdens het eerste onderhoud, draagt eerder verder bij aan haar algemene ongeloofwaardigheid.

(ii) betreffende de neergelegde foto's, het CGVS dient op te merken dat er noch objectief kan worden vastgesteld dat de vrouw op deze foto's haar vervolger A. is, noch dat de vrouw op deze foto's haar naar Europa heeft gebracht, gedwongen tot prostitutie en haar nu vervolgt omdat zij weigert 'haar schuld' af te betalen. Bovendien merkt het CGVS op dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud ook al op de hoogte was van het feit dat de Koning van Edo State had gesteld dat madams niet meer betaald mochten worden en dat de voodoo niet meer zou werken én dat haar angst voor de voodoo haar niet heeft tegengehouden om te stoppen met prostitutie, af te betalen, naar de politie te stappen en haar verhaal op het CGVS te doen. Bijgevolg is het minstens opvallend te noemen dat zij dit ene element niet zou hebben verteld uit angst voor de voodoo.

5. In de mate dat verzoekster de verwijzing in de bestreden beslissing naar eerder genomen beslissingen aanklaagt, wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere verzoeken zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van vorige verzoeken. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder genoegzaam dat de commissaris-generaal op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de nieuwe verklaringen die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij heeft aldus wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de door verzoeker bijgebrachte nieuwe elementen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van haar reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Waar verzoekster het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoekster die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voegt een voorwaarde toe aan de wet waar zij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”. De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoekster aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren. De Raad wijst erop dat aan verzoekster tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

8. In zoverre verzoekster voorhoudt dat zij heeft gewezen op haar persoonlijke situatie in samenhang met de algemene situatie in haar regio van herkomst, stelt de Raad vast dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel heeft aangegeven “Ik vrees dezelfde dingen als ik terug naar Nigeria, (...) (verklaring volgend verzoek, vraag 20). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekster haar volgend beschermingsverzoek enkel heeft verbonden aan wat zij in haar eerste beschermingsverzoek heeft uiteengezet, met name haar voorgehouden vrees voor (Mama) A. en haar familie. Enige verwijzing naar haar regio van herkomst kan niet blijken. Zij toont verder niet aan dat de algemene situatie in Nigeria en/of haar regio van herkomst van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

9. Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift haar langdurig verblijf in België en de langdurige periode dat zij afwezig is gebleven uit Nigeria, waardoor zij zich een levenswijze heeft eigen gemaakt die haaks staat op de situatie in Nigeria.

In zoverre verzoekster tracht te laten uitschijnen dat zij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar haar land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoekster geen overtuigende concrete elementen bijbrengt waaruit een (toegeschreven) verwestering kan blijken. Door louter te verwijzen naar haar verblijf in België/Europa maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat zij om deze reden verwesterd is of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Nigeria om die reden zal worden geïsoleerd, gestigmatiseerd of vervolgd. De verwijzing naar een ‘levenswijze (...) die haaks staat op de situatie in Nigeria’ is verder niet meer dan een blote bewering die niet wordt gestaafd met enig concreet bewijselement. Verzoeksters betoog mist verder elke concretisering en persoonlijke invulling zodat verzoekster niet overtuigt dat zij zich waarden, normen, meningen of gedragingen, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Nigeriaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat zij bij terugkeer naar Nigeria een risico zou lopen op vervolging of ernstige schade. Verzoekster toont niet aan dat haar verblijf in Europa en in België van haar dusdanig heeft veranderd dat zij haar leven in Nigeria niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat zij omwille van haar langdurig verblijf in België zou kunnen worden gepercipieerd als verwesterd en bijgevolg in de negatieve aandacht zou kunnen komen en worden geïsoleerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook

anderszins maakt zij niet aannemelijk dat zij omwille van haar afwezigheid uit Nigeria bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen.

Het feit dat zij sinds enkele jaren in België verblijft, betreft een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad zijn enkel bevoegd haar eventueel risico bij een terugkeer naar haar land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is het voorgaande motief niet relevant. Indien zij een (langdurig) verblijf in België wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet zij zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

De loutere bewering dat verzoekster onvermogen is, geen huisvesting of enig sociaal of familiaal netwerk in Nigeria heeft die haar kan "beschermen", houdt op zich geenszins vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in, maar is een puur socio-economisch probleem dat gepaard gaat bij een herintegratie in de Nigeriaanse samenleving zonder dat in deze sprake is van enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van haar vrijheid, leven of fysieke integriteit.

In casu toont verzoekster niet aan noch blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat er in Nigeria sprake is van een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Er wordt niet aangetoond dat verzoekster bij terugkeer naar Nigeria door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

10. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 april 2024 staat het volgende vermeld:

"De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster repleceert dat zij bij haar huidig, tweede verzoek om internationale bescherming

wel degelijk nieuwe elementen heeft bijgebracht die haar vrees in geval van terugkeer bevestigen. Haar vrees voor [A.] en haar financiële schulden vormen nog steeds een probleem en in dit verband zal zij in Nigeria geen aanspraak kunnen maken op bescherming vanwege de overheid en niet kunnen rekenen op ondersteuning door een eigen netwerk. Zij is in Europa toegekomen in 2015, is dus al langdurig afwezig uit haar land van herkomst en heeft inmiddels hier haar leven volledig uitgebouwd. In Nigeria is zij onvermogen en in België is het haar niet toegestaan te werken en op die manier een reserve aan te leggen, zodat zij, mede gelet op het gebrek aan een netwerk aldaar, bij terugkeer naar haar land van herkomst dreigt terecht te komen in een situatie van extreme armoede. Verzoekster besluit dat dit alles aanleiding moet geven tot het toekennen van een beschermingsstatuut in België.”

De Raad wijst er vooreerst op dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door louter reeds eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen en algemene kritiek te uiten, zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen hierover omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, blijft de verzoekende partij hiertoe manifest in gebreke.

Zo gaat de verzoekende partij waar zij ter terechtzitting hekelt dat zij bij haar huidig, tweede verzoek om internationale bescherming wel degelijk nieuwe elementen heeft bijgebracht die haar vrees in geval van terugkeer bevestigen, voorbij aan hetgeen in voormelde beschikking en in de motieven van de bestreden beslissing reeds wordt geduid.

Zoals in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven, moeten er om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, immers nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De Raad benadrukt tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, met andere woorden of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Zoals geduid mag bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming evenwel rekening worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit de gronden van voormelde beschikking, met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing, blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening heeft gehouden met en een onderzoek heeft gevoerd naar de door de verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen. Uit voormelde beschikking blijkt eveneens dat de nieuwe elementen wel degelijk werden geanalyseerd, maar dat deze niet worden aanvaard. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leiden tot dit besluit afdoende uiteengezet.

Door ter terechtzitting te betogen dat haar vrees voor A. en haar financiële schulden nog steeds een probleem vormen en zij in dit verband in Nigeria geen aanspraak zal kunnen maken op bescherming vanwege de overheid en niet zal kunnen rekenen op ondersteuning door een eigen netwerk, doet zij niet anders denken. De verzoekende partij vervalt ook ter terechtzitting in herhaling en borduurt verder op reeds aangebrachte elementen zonder deze in verband te brengen met de gronden van voormelde beschikking. Door hiermee louter aan te geven het niet eens te zijn, slaagt zij er niet in afbreuk te doen aan de gronden van voormelde beschikking.

Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op betreffende het verdere betoog van de verzoekende partij waarin zij wijst op haar aankomst in Europa in 2015, haar langdurige afwezigheid uit haar land van herkomst en aangeeft dat zij inmiddels hier haar leven volledig heeft opgebouwd. Ook hierover werd reeds een standpunt ingenomen in voormelde beschikking. Uit een eenvoudige lezing van randnummer 9 blijkt dat omstandig wordt gemotiveerd dat in zoverre de verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat zij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar haar land van herkomst, zij geen overtuigende concrete elementen bijbrengt waaruit een (toegeschreven) verwestering kan blijken. Eveneens wordt toegelicht dat het feit dat zij sinds enkele jaren in België verblijft, een motief betreft dat op zich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. De verzoekende partij raakt ter terechtzitting wederom niet verder dan

een loutere herhaling van deze elementen. Een concrete repliek op de gronden van voormelde beschikking, waarvoor het betoog ter terechtzitting na vraag tot horen bestemd is, ontbreekt echter.

Deze trend zet zich verder waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanhaalt dat zij in Nigeria onvermogen is, en het haar in België niet is toegestaan te werken en op die manier een reserve aan te leggen, zodat zij, mede gelet op het gebrek aan een netwerk aldaar, bij terugkeer naar haar land van herkomst dreigt terecht te komen in een situatie van extreme armoede. In voormelde beschikking wordt immers reeds geduid dat de loutere bewering dat de verzoekende partij onvermogen is, geen huisvesting of enig sociaal of familiaal netwerk in Nigeria heeft dat haar kan “beschermen”, op zich geenszins vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, maar een puur socio-economisch probleem is dat gepaard gaat bij een herintegratie in de Nigeriaanse samenleving zonder dat in deze sprake is van enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van haar vrijheid, leven of fysieke integriteit. Voorts wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoont en evenmin uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat er in Nigeria sprake is van een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, noch dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Door ter terechtzitting haar betoog te herhalen en hierop verder te borduren, toont de verzoekende partij evenmin aan dat zij bij terugkeer naar Nigeria door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften. Zij kan dan ook niet overtuigen met haar besluit dat dit alles aanleiding moet geven tot het toekennen van een beschermingsstatuut in België.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij ter terechtzitting in wezen niet verder komt dan op algemene wijze aan te geven het niet eens te zijn en het uiten van algemene kritiek. Daarbij herhaalt zij reeds eerder aangereikte elementen, maar zij voert geen concrete en valabele argumenten aan die de gronden van voormelde beschikking ontkrachten of weerleggen. Door slechts elementen te herhalen zonder in te gaan op de gronden van voormelde beschikking, wordt het doel van onderhavige procedure volledig genegeerd en tenietgedaan. De verzoekende partij brengt dan ook geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES

